

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
TAMARA ČAPETA
föredraget den 11 december 2025¹

Mål C-488/24

D.V.

mot

”Kigas” MB,

ytterligare deltagare i rättegången:

Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

(begäran om förhandsavgörande från Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Högsta domstolen i Litauen))

”Begäran om förhandsavgörande – Konsumentskydd – Avtal som ingås med konsumenter – Tjänst avseende internationell godsbefordran – Direktiv 2011/83/EU – Direktivet om konsumenträttigheter – Artikel 5 – Näringsidkares skyldighet att lämna information till konsumenterna före ingåendet av avtalet – Skyldighetens omfattning – Information om de huvudsakliga egenskaperna hos ett avtal – Information om det sammanlagda priset för en tjänst – Information beträffande tullavgifter – Direktiv 2005/29 – Direktivet om otillbörliga affärsmetoder – Konventionen om fraktavtalet vid internationell godsbefordran på väg (CMR) – Artikel 7”

I. Inledning

1. Detta förslag till avgörande avser ett avtal mellan en konsument och en näringsidkare om internationell godsbefordran. Avtalet avsåg transport av ett antal av konsumentens personliga tillhörigheter från Norge till Litauen.

2. När en av näringsidkarens anställda under transporten av varorna körde in i Europeiska unionen stoppades han av de svenska tullmyndigheterna och informerades om att tull skulle betalas på varorna som transporterades. Efter det att denna tull hade betalats begärde näringsidkaren att konsumenten skulle ersätta det belopp som hade betalats. Konsumenten vägrade emellertid betala det belopp som han var skyldig för tullen med motiveringen att näringsidkaren hade åsidosatt sin skyldighet att informera före ingåendet av avtalet genom att inte lämna information till konsumenten om det tullförfarande som gällde för transporten av varor.

¹ Originalspråk: engelska.

3. I direktiv 2011/83/EU (nedan kallat direktivet om konsumenträttigheter)² anges kraven beträffande den information som näringsidkare ska lämna till konsumenter före ingåendet av ett avtal, med syftet att skapa en god balans mellan en hög konsumentskyddsnivå och konkurrenskraftiga företag.³ Informationens omfattning definieras emellertid inte uttryckligen i direktivet, och det framgår närmare bestämt inte tydligt av bestämmelsens ordalydelse i vilken utsträckning näringsidkare – som tillhandahåller en tjänst avseende internationell godsbefordran – ska lämna information för att fullgöra denna skyldighet.

4. På grund av denna oklarhet har Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Högsta domstolen i Litauen), som är hänskjutande domstol i förevarande mål, begärt en tolkning av domstolen av frågan huruvida artikel 5.1 i direktivet om konsumenträttigheter ska tolkas så, att den innebär att en näringsidkare som tillhandahåller en konsument en tjänst avseende internationell befordran är skyldig att informera konsumenten om det tullförfarande som gäller för transporten.

II. Omständigheterna i det nationella målet, tolkningsfrågorna och förfarandet vid EU-domstolen

5. Klaganden i det nationella målet, D.V (godsets avsändare och konsument), ingick ett muntligt avtal per telefon med motparten, „Kigas” M.B (nedan kallat Kigas), avseende transport av varor.

6. Enligt avtalet skulle Kigas, som är ett litet handelsbolag, transportera två motorcyklar, en fyrhjuling, två tvättmaskiner och två torktumlare, vilka alla tillhörde klaganden, från Norge till Litauen till ett pris om 450 euro. Parterna undertecknade inte något skriftligt fraktavtal och upprättade inte heller någon fraktsedel där transporten angavs i detalj.

7. D.V. överlämnade varorna till Kigas i Norge den 16 juni 2020. Enligt vittnesmål tillfrågades D.V. vid överlämnandet av godset av en anställd hos Kigas om det var nödvändigt att stanna vid tullen, men D.V. förklarade att varorna befordrades för hans egen personliga räkning.

8. Den 17 juni 2020, då transporten utfördes, stoppades en anställd hos Kigas vid gränsen mellan Norge och Sverige, där det, efter det att tulltjänstemän hade inspekterat godset, beslutades att varorna skulle tulldeklarerars när de fördes in i Europeiska unionen. Samma dag upprättades en tulldeklaration där tull på 40 899 svenska kronor (SEK) (3 890,59 euro) påfördes de varor som transporterades, och Kigas betalade tullen.

9. Den 18 juni 2020 utfärdade Kigas en faktura avseende 4 340,59 euro till D.V (450 euro för transporttjänsten och 3 890,59 euro för den tull som de svenska tullmyndigheterna hade tagit ut på varorna).

10. Den 20 juni 2020 levererade transportföretaget alla varorna med undantag för D.V.:s motorcykel på den avtalade platsen i Litauen. Kigas informerade därefter D.V. om att den beslagtagna motorcykeln skulle överlämnas när fakturan hade betalats.

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 2011, s. 64).

³ Se skäl 4 i direktivet om konsumenträttigheter

11. Därefter väckte D.V. talan vid Kauno apylinkės teismas (Distriktsdomstolen i Kaunas) mot Kigas och yrkade att den domstolen skulle 1) fastställa att den faktura av den 18 juni 2020 som utfärdats av Kigas, var ogrundad, och samtidigt förklara att D.V. inte var skyldig att betala den tull som angavs på fakturan, samt förplikta Kigas att utfärda en ny faktura som endast upptog avgiften för transporttjänsten på 450 euro, och 2) förplikta Kigas att omedelbart återlämna den beslagtagna motorcykeln till D.V.

12. Kigas framställde ett genkärsmål vid domstolen och yrkade att domstolen skulle 1) förplikta D.V. att betala ett belopp på 450 euro för godsbefordran, och 2) tillerkänna Kigas skadestånd med ett belopp på 3 876,76 euro.

13. Vid nämnda domstol gjorde D.V. gällande att Kigas hade åsidosatt sin skyldighet enligt artikel 5 i direktivet om konsumenträttigheter att lämna nödvändig information till honom före ingåendet av avtalet.

14. I bestämmelsen anges skyldigheten att lämna information i samband med *andra* avtal än distansavtal eller avtal utanför fasta affärslokaler. Även om det avtal som är i fråga i det nationella målet ingicks per telefon och således kunde anses som ett distansavtal eller ett avtal utanför fasta affärslokaler enligt artikel 6 i direktivet om konsumenträttigheter bekräftade den hänskjutande domstolen i sitt svar på EU-domstolens begäran om information att det avtal som är i fråga vid den nationella domstolen ska anses som ett annat avtal än ett distansavtal eller ett avtal utanför fasta affärslokaler och att det således omfattas av artikel 5 i direktivet om konsumenträttigheter, och inte av artikel 6 i samma direktiv.

15. I artikel 5.1 a och c i direktivet om konsumenträttigheter föreskrivs följande:

”1. Innan konsumenten blir bunden av ett annat avtal än ett distansavtal eller ett avtal utanför fasta affärslokaler, eller ett motsvarande erbjudande ska näringsidkaren klart och tydligt informera konsumenten om följande, såvida den informationen inte redan framgår av sammanhanget:

- a) Varornas eller tjänsternas huvudsakliga egenskaper, i en omfattning som är lämplig för mediet och för varorna eller tjänsterna.
- c) Det sammanlagda priset på varorna eller tjänsterna inklusive skatter och avgifter eller, om varan eller tjänsten är av sådan art att priset rimligen inte kan beräknas i förväg, det sätt på vilket priset beräknas och alla eventuella ytterligare kostnader för frakt, leverans eller porto eller, om dessa rimligen inte kan beräknas i förväg, uppgift om att sådana ytterligare kostnader kan tillkomma.”

16. Med stöd av dessa bestämmelser hävdade D.V. att Kigas hade åsidosatt sin skyldighet enligt artikel 5 i direktivet om konsumenträttigheter genom att inte lämna relevant information om tullavgifter. D.V. gjorde gällande att han till följd av nämnda åsidosättande inte var skyldig att betala tullavgiften.

17. Kigas hävdade å sin sida att Kigas inte var skyldigt enligt artikel 5 i direktivet om konsumenträttigheter att lämna information till D.V. vad gällde tullavgifter eller de handlingar som är nödvändiga för tullförfaranden. Alternativt gjorde Kigas gällande att D.V. i sin egenskap

av avsändare faktiskt var skyldig enligt artikel 11 i CMR-konventionen⁴ att lämna relevant information till transportföretaget beträffande tull.

18. Artikel 11.1 och 11.2 i CMR-konventionen har följande lydelse:

”1. Till uppfyllande av de tullbestämmelser och andra offentliga föreskrifter som ska iakttas innan godset utlämnas till mottagaren ska avsändaren foga nödvändiga handlingar till fraktsedeln eller ställa sådana handlingar till fraktförarens förfogande samt lämna fraktföraren de upplysningar som denne begär.

2. Fraktföraren är inte skyldig att undersöka, huruvida dessa handlingar och upplysningar är riktiga eller fullständiga. Avsändaren svarar gentemot fraktföraren för skada som uppkommer till följd av att sådan handling eller upplysning saknas eller är ofullständig eller oriktig, utom då fel eller försummelse ligger fraktföraren till last.”

19. Genom dom av den 17 maj 2023 biföll Kauno apylinkės teismas (Distriktsdomstolen i Kaunas) delvis D.V.:s talan och Kigas genkärömal i dess helhet och förpliktade Kigas att återlämna motorcykeln till D.V. samtidigt som den förpliktade D.V. att betala beloppet på 450 euro för godsbefordran och 3 876,76 euro i skadestånd.

20. Nämnda beslut överklagades sedan vid Kauno apygardos teismas (Regionala domstolen i Kaunas), som fastställde beslutet från den lägre instansen genom beslut av den 16 november 2023.

21. Dessa domstolar ansåg att både bestämmelserna i Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas (Republiken Litauens civillag), som reglerar avtal som ingås med konsumenter, och bestämmelserna i CMR-konventionen var tillämpliga i det aktuella fallet. De påpekade vidare att vid en konflikt mellan den nationella lagstiftning som reglerar konsumentrelationer och bestämmelsen i artikel 11 i CMR-konventionen ska den senare ha företräde. På grundval av detta resonemang och i överensstämmelse med Kigas uppfattning slog dessa domstolar fast att D.V. i egenskap av avsändare av varorna inte hade uppfyllt sin skyldighet att till Kigas lämna nödvändig information och den dokumentation som krävdes för att fullgöra tullformaliteterna och att D.V. således var skyldig att till Kigas återbetala de kostnader som uppkommit på grund av tullavgifterna.

22. Efter beslutet från Kauno apygardos teismas (Regionala domstolen i Kaunas) överklagade D.V. beslutet till den hänskjutande domstolen i det aktuella fallet.

23. Nämnda domstol har ställt frågan huruvida artikel 5.1 a i direktivet om konsumenträttigheter ska tolkas så, att den innebär att en näringsidkare som tillhandahåller en konsument en tjänst avseende internationell befordran är skyldig att informera konsumenten om de tullförfaranden som gäller för transporten.

24. Om det finns en sådan skyldighet vill den hänskjutande domstolen få klarhet i omfattningen av denna skyldighet. Nämnda domstol undrar närmare bestämt huruvida denna skyldighet att lämna information kräver att näringsidkaren i) anger för konsumenten vilka specifika handlingar som ska framläggas för tullmyndigheterna, och ii) att näringsidkaren beräknar de specifika belopp som gäller för tullavgifterna, eller huruvida det är tillräckligt att enbart informera konsumenten om att tullavgifter *kan* tillkomma.

⁴ Konventionen om fraktavtalet vid internationell godsbefordran på väg, undertecknad i Genève den 19 maj 1956 (CMR-konventionen).

25. Även om Kigas är verksamt på området internationell godsbefordran tvivlar den hänskjutande domstolen ändå på att det skulle vara proportionerligt att ålägga näringsidkaren att höra sig för om den specifika karaktären hos varje vara som ska överlämnas till denna för befordran och om de relevanta kraven för varje befordran, för att kunna beräkna tullavgifterna.

26. Den hänskjutande domstolen har påpekat att svaret på frågan om omfattningen av en näringsidkares skyldighet att lämna information till en konsument beträffande de tullförfaranden som gäller under internationell befordran enligt artikel 5 i direktivet om konsumenträttigheter kommer att göra det möjligt att fastställa vilken part i det nationella målet som ska bära ansvaret för de negativa konsekvenserna av det otillräckliga fullgörandet av tullförfarandet och att i sin tur bestämma vilken av parterna som ska bära kostnaderna för den tullavgift som Kigas betalat under transporten.

27. Mot denna bakgrund beslutade Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Högsta domstolen i Litauen) att vilandeförklara målet och hänskjuta följande frågor till EU-domstolen med begäran om förhandsavgörande:

- ”1) Ska artikel 5.1 a i [direktivet om konsumenträttigheter], som ålägger näringsidkaren att informera konsumenten om tjänsternas egenskaper, tolkas så, att en näringsidkare som tillhandahåller konsumenten en internationell transporttjänst är skyldig att informera konsumenten om de tullförfaranden som är tillämpliga på denna transport? För det fall att artikel 5.1 a i [direktivet om konsumenträttigheter] ska tolkas så, att näringsidkaren åläggs en skyldighet att informera konsumenten om de tullförfaranden som är tillämpliga på internationell godsbefordran, räcker det då att näringsidkaren förklarar att avsändaren (konsumenten) måste ta ansvar för de dokument som krävs för tullförfarandet och betala tullen, eller måste näringsidkaren lämna detaljerad information (en förteckning) om de specifika handlingar som ska uppvisas för tullmyndigheterna och om de tillämpliga tullsatserna (tullbeloppen)?
- 2) Innebär näringsidkarens skyldighet enligt artikel 5.1 c i [direktivet om konsumenträttigheter] att informera konsumenten om priset på varorna eller tjänsterna inklusive skatter eller, om varan eller tjänsten är av sådan art att priset rimligen inte kan beräknas i förväg, det sätt på vilket priset ska beräknas och alla eventuella ytterligare kostnader för frakt, leverans eller porto eller, om dessa kostnader rimligen inte kan beräknas i förväg, uppgift om att sådana ytterligare kostnader kan tillkomma, en skyldighet för den näringsidkare som tillhandahåller den internationella transporttjänsten att informera konsumenten om den tull (tullsatser och tullbelopp) som är tillämplig på den specifika transporten?”

28. Den tjeckiska och den litauiska regeringen samt Europeiska kommissionen har inkommit med skriftliga yttranden.

29. EU-domstolen beslutade att i enlighet med artikel 76.2 i domstolens rättegångsregler avgöra målet utan muntlig förhandling.

III. Bedömning

A. Inledande anmärkningar beträffande tolkningsfrågorna

30. De två frågorna från den hänskjutande domstolen ska behandlas tillsammans. Den har ställt frågorna för att få klarhet i huruvida näringsidkarnas skyldighet enligt artikel 5.1 i direktivet om konsumenträttigheter att informera konsumenterna om varornas eller tjänsternas huvudsakliga egenskaper (artikel 5.1 a) och det sammanlagda priset på varorna eller tjänsterna (artikel 5.1 c) ska tolkas så, att den innebär en skyldighet för näringsidkarna att lämna information om de tullförfaranden som dessa varor eller denna tjänst kan bli föremål för och, om så är fallet, hur detaljerad informationen ska vara.

31. Jag anser att det är på sin plats att jag, innan jag påbörjar min bedömning av frågorna, redogör för sammanhanget, för det första när det gäller tillämpningen av tullavgifter på varor som förs in på Europeiska unionens territorium från Norge (del B), för det andra när det gäller frågan huruvida artikel 11 i CMR-konventionen är tillämplig i förevarande mål (del C).

32. Jag kommer sedan att göra min bedömning av tolkningsfrågorna i två steg.

33. För det första kommer jag att undersöka huruvida tullförfaranden rimligen kan betraktas som en av de "huvudsakliga egenskaperna", i den mening som avses i artikel 5.1 a i direktivet om konsumenträttigheter, hos en tjänst avseende internationell godsbefordran. Utifrån denna bedömning kommer jag att dra slutsatsen att begreppet "huvudsakliga egenskaper" i samband med ett avtal om internationell godsbefordran ska tolkas så, att det innefattar tullförfaranden och således innebär en skyldighet för en näringsidkare som tillhandahåller en sådan tjänst att före ingåendet av avtalet informera konsumenten om att de varor som transporteras *kan* omfattas av tullavgifter (del D).

34. För det andra kommer jag att undersöka omfattningen av denna skyldighet. Jag kommer närmare bestämt att undersöka huruvida denna skyldighet innebär att en näringsidkare är skyldig att lämna detaljerad information om de specifika handlingar som ska uppvisas för tullförfarandena samt detaljerad information om de specifika tullsatserna och tullbeloppen för att beräkna det totala tullbeloppet för varje transport (del E).

B. Sammanhanget vad gäller tullförfarandena i förevarande mål

35. Även om Norge är medlem i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) är landet inte medlem i Europeiska unionens tullunion. Genom avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (nedan kallat EES-avtalet) utsträcks unionens inre marknad till Norge genom att den fria rörligheten för varor som uppfyller unionens produktbestämmelser säkerställs, men tullgränser och tullformaliteter mellan Norge och Europeiska unionen avskaffas inte genom avtalet.⁵

36. Följaktligen ska alla varor som transporteras från Norge till Europeiska unionens tullområde uppvisas för tullen vid införselstället, och de omfattas av införselförfaranden och införselavgifter, såvida inte särskilt undantag eller förmånsbehandling gäller.

⁵ Se EES-avtalet, del II, kapitel 3, som har rubriken "Cooperation in customs related matters and trade facilitation", artikel 21.

37. Enligt EES-avtalet kan varor med ursprung i Norge som åtföljs av nödvändiga handlingar som styrker förmånsberättigande ursprung omfattas av tullfri införsel till Europeiska unionen.

38. Varor som inte har ursprung i Norge eller varor för vilka förmånsbehandling inte kan styrkas kan emellertid omfattas av Gemensamma tulltaxan och tillämplig importmoms eller punktskatt, oavsett om varorna transporteras för personlig användning eller ingår i en affärstransaktion.⁶

39. Det är här värt att notera att det inte framgår av begäran av förhandsavgörande huruvida de varor som D.V. lät transportera hade ursprung i EU eller Norge eller i tredjeland, och att det således inte framgår huruvida varorna kan ha varit undantagna från de avgifter som påfördes.

40. För att en person skulle kunna utnyttja ett sådant undantag skulle, vilket jag har påpekat, varorna ha åtföljts av nödvändiga handlingar som styrkte deras ursprung när de uppvisades för tullmyndigheterna i Sverige. Den omständigheten att D.V. (avsändaren/konsumenten) inte försåg Kigas (fraktföraren/näringsidkaren) med handlingar och upplysningar rörande sådana förfaranden är inte heller omtvistat mellan parterna i det nationella målet. Det är också ostridigt i förevarande mål att Kigas inte lämnade detaljerad information till sökanden om tullförfarandena och de tillämpliga undantagen och kraven för dessa.

C. Huruvida artikel 11 i CMR-konventionen är tillämplig i det aktuella fallet

41. Innan jag undersöker innehållet i och omfattningen av en näringsidkares skyldighet att före ingåendet av avtalet lämna information om tullavgifter kommer jag att kortfattat behandla de argument som Kigas har framfört och som stöds av den tjeckiska regeringen i dess skriftliga yttrande beträffande artikel 11 i CMR-konventionen.

42. Den tjeckiska regeringen har förordat en restriktiv tolkning av en näringsidkares skyldighet att lämna information och hävdar att ett avtal om internationell varubefordran där inte någon tullklareringstjänst ingår (vilket tycks vara fallet i förevarande mål)⁷ endast avser näringsidkarens transport av varorna och såldes inte medför en skyldighet för näringsidkaren att informera konsumenten om de tillämpliga tullavgifterna, eftersom en sådan tjänst inte ingår i avtalet.

43. Till stöd för detta argument har den tjeckiska regeringen åberopat artikel 11 i CMR-konventionen, enligt vilken avsändaren av varor (som är konsumenten i förevarande mål) är skyldig att förse näringsidkarna med de nödvändiga handlingarna och all annan information som näringsidkaren behöver för att genomföra tullförfarandena. Innan jag bedömer om en sådan skyldighet för en konsument ska påverka en näringsidkares skyldighet att lämna information före ingåendet av avtalet är det nödvändigt att först bedöma om konventionen är tillämplig på omständigheterna i förevarande mål.

44. CMR-konventionen är det rättsliga instrument som reglerar transportörens ansvar vid internationella varutransporter på väg. Denna konvention tillämpas enligt dess artikel 1 på varje avtal om godsbefordran med fordon på väg mot betalning, när orten för godsets mottagande till befordran och bestämmelseorten, såsom de angivits i avtalet, är belägna i skilda stater, av vilka åtminstone den ena är en fördragsslutande stat.

⁶ Se EES-avtalet, del II, kapitel 1, som har rubriken "Basic principles", artiklarna 8.2–10.

⁷ En sådan tjänst innebär att näringsidkaren agerar som tullmäklare eller ombud för konsumenten och anlitas för att säkerställa att tulldeklarationen är korrekt, att skatter och avgifter anges korrekt och att betalning tas emot så att varorna kan passera gränserna utan problem. Det framgår inte av begäran om förhandsavgörande att det skulle vara omtvistat mellan parterna att något sådant avtal inte hade ingåtts.

45. I det aktuella fallet avser tvisten ett avtal om varutransporter på väg. En adress i Norge angavs som plats för överlämnandet och en adress i Litauen som leveransort. Eftersom både Norge och Litauen är parter i CMR-konventionen⁸ är de villkor i konventionens artikel 1 för att konventionen ska vara tillämplig helt och hållet uppfyllda.⁹

46. CMR-konventionen reglerar i första hand de skyldigheter och det begränsade ansvar som gäller för fraktförare inom internationell vägtransport, och enligt denna ska avsändaren tillhandahålla de handlingar och den information som krävs för att fullgöra tullformaliteterna.

47. Såsom den litauiska regeringen har förklarat i sitt skriftliga yttrande bör det redan från början påpekas att CMR-konventionen ”på intet sätt omfattar alla privaträttsliga frågor som uppkommer i samband med ett avtal om vägtransport”, och det reglerar inte frågor som rör konsumentskydd (däribland frågor i samband med näringsidkarnas skyldighet att lämna information) när ett avtal ingås mellan en konsument och en näringsidkare.¹⁰

48. Först efter det att avtalet om internationell godsbefordran har ingåtts uppkommer dessutom konsumentens skyldighet att till en näringsidkare lämna information och handlingar som enligt artikel 11 i CMR-konventionen krävs för tullformaliteter.

49. Denna skyldighet efter ingåendet av avtalet kan således inte förstås så, att en skyldighet för näringsidkaren att före ingåendet avtalet informera konsumenten om de tullförfaranden som kommer att vara tillämpliga och om de handlingar som konsumenten kan bli tvungen att tillhandahålla transportören är utesluten. En annan slutsats skulle enligt min uppfattning strida mot det övergripande målet med direktivet om konsumenträttigheter, nämligen att säkerställa ett konsumentskydd på hög nivå.

50. En avsändares skyldighet att tillhandahålla sådana handlingar uppkommer därför inte förrän ett avtal har ingåtts, och det ska således inte påverka en näringsidkares skyldighet att lämna information före ingåendet av avtalet.

D. Ska tullavgifter betraktas som en av de huvudsakliga egenskaperna hos ett avtal om internationell godsbefordran?

51. I artikel 5.1 a i direktivet om konsumenträttigheter föreskrivs tydligt att en näringsidkare före ingåendet av ett avtal om en vara eller en tjänst ska lämna all relevant information till konsumenten beträffande de huvudsakliga egenskaperna hos varan eller tjänsten.

52. I samband med avtal om internationell godsbefordran har den hänskjutande domstolen påpekat att begreppet ”huvudsakliga egenskaper” kan tolkas antingen restriktivt, det vill säga så, att det endast omfattar information om rättsförhållandet avseende godsbefordran (såsom den plats där varorna hämtas, platsen för leveransen, rutten och priset), men inte information om tullförfarandena och de handlingar som krävs för dessa förfaranden, eller extensivt, det vill säga så, att begreppet huvudsakliga egenskaper inbegriper information om de tullförfaranden som är tillämpliga på transporten.

⁸ Se Förenta nationernas fördragssamling, volym 1208, s. 427, som finns på https://treaties.un.org/pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=XI-B-11-a&chapter=11&clang=_en.

⁹ Se, analogt, dom av den 4 maj 2010, TNT Express Nederland (C-533/08, EU:C:2010:243, punkterna 34 och 35 och där angiven rättspraxis).

¹⁰ Se, Förenta nationerna, Commentary on the Convention of 19 May 1956 on the Contract for the International Carriage of Goods by Road (CMR), 1975, s. 4, punkterna 9 och 10, som finns på <https://unece.org/fileadmin/DAM/trans/doc/2006/sc1cmr/commentary.pdf>.

53. Skyldigheten att lämna information måste förstås i ett vidare sammanhang och i relation till de mål som lagstiftaren eftersträvade med direktivet.

54. Med detta i åtanke och på grund av de mål som anges i artikel 1 i direktivet om konsumenträttigheter, det vill säga att bidra till att den inre marknaden fungerar korrekt och att säkerställa ett konsumentskydd på hög nivå ska direktivets tillämpningsområde¹¹ liksom begreppet ”information”, i den mening som avses i artikel 5 i direktivet, ges en vid tolkning.

55. Samtidigt som det inte finns mycket rättspraxis från EU-domstolen beträffande omfattningen av skyldigheten att informera enligt artikel 5 i direktivet om konsumenträttigheter tror jag att det, av domstolens tolkning av vad som kan utgöra ett vilseledande utelämnande vad gäller den väsentliga information som en näringsidkare ska tillhandahålla en konsument före ingåendet av ett avtal enligt artikel 7 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder¹², är möjligt att få viss användbar vägledning om hur domstolen ska tolka omfattningen av denna skyldighet.

56. Domstolen har tidigare slagit fast att de begrepp som anges i direktivet om konsumenträttigheter och i direktivet om otillbörliga affärsmetoder så långt det är möjligt ska tolkas på samma sätt, eftersom båda direktiven grundar sig på artikel 114 FEUF och syftar till att garantera en hög konsumentskyddsnivå inom ramen för de lagar och andra författningar som de omfattar.¹³

57. Domstolen kan således använda direktivet om otillbörliga affärsmetoder och den rättspraxis som har utvecklats inom ramen för detta som vägledning för tolkningen av direktivet om konsumenträttigheter, och närmare bestämt, som grund för att avgöra huruvida unionslagstiftaren, när det gällde den skyldighet att lämna information som föreskrivs i artikel 5 i direktivet om konsumenträttigheter, avsåg att innefatta en skyldighet att lämna information om tulförfaranden i samband med avtal om internationell godsbefordran.

58. Det följer av artikel 7.4 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder och upprepas i den rättspraxis som har utvecklats inom ramen för detta direktiv¹⁴ att den information som näringsidkaren är skyldig att lämna till konsumenten innan ett avtal ingås utgör all *väsentlig information* som genomsnittskonsumenten, med hänsyn till det sammanhang i vilket avtalet ingår, behöver för att fatta ett välgrundat affärsbeslut och när underlåtenheten att lämna sådan information medför, eller sannolikt kommer att medföra, att genomsnittskonsumenten fattar ett affärsbeslut som denne annars inte skulle ha fattat.¹⁵

¹¹ Se dom av den 24 februari 2022, ”Tiketa” (C-536/20, EU:C:2022:112, punkt 30).

¹² Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (direktiv om otillbörliga affärsmetoder) (EUT L 149, 2005, s. 22).

¹³ Se, beträffande termen ”näringsidkare”, som används i båda direktiven, dom av den 24 februari 2022, ”Tiketa” (C-536/20, EU:C:2022:112, punkt 29). Denna tolkning och tillämpning av direktivet om konsumenträttigheter är också förenlig med kommissionens riktlinjer för genomförandet av detta direktiv, i vilka påpekas att unionslagstiftaren hämtade inspiration från den rättspraxis som utvecklats inom ramen för direktivet om otillbörliga affärsmetoder vid utarbetandet av direktivet om konsumenträttigheter. Se kommissionens tillkännagivande ”Vägledning om tolkningen och tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU om konsumenträttigheter” (EUT C 525, 2021, s. 1, nedan kallat kommissionens tillkännagivande), punkt 1.1, som har rubriken ”Begreppen ’näringsidkare’ och ’konsument’”.

¹⁴ I riktlinjerna för genomförandet av direktivet om konsumenträttigheter påpekar kommissionen att när näringsidkarna avgör vilka huvudsakliga egenskaper som ska meddelas konsumenten ska de gå till väga på samma sätt som enligt artikel 7.4 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder, det vill säga informera konsumenten om de egenskaper som konsumenterna behöver känna till för att fatta ett välgrundat beslut att ingå avtal. Se kommissionens tillkännagivande i punkt 3.2, som har rubriken ”Common requirements for on-premises and distance/off-premises contracts”.

¹⁵ Se, analogt, dom av den 23 januari 2025, NEW Niederrhein Energie und Wasser GmbH (C-518/23, NEW Niederrhein Energie, EU:C:2025:35, punkt 32).

59. När en näringsidkare underlåter att lämna sådan information till en konsument som sannolikt skulle ha lett till att konsumenten hade fattat ett annat affärsbeslut, om han eller hon hade fått denna information, utgör denna underlåtenhet ett åsidosättande av näringsidkarens skyldighet enligt artikel 5 i direktivet om konsumenträttigheter.

60. Jag anser att den fråga som i förevarande mål ska ställas för att avgöra om artikel 5.1 a i direktivet om konsumenträttigheter ska tolkas så, att den innebär att en näringsidkare som tillhandahåller en konsument en internationell transporttjänst är skyldig att informera denna konsument om de tillämpliga tullförfarandena, är frågan huruvida konsumenten sannolikt skulle fatta ett annat affärsbeslut, om han eller hon hade informerats om de tillämpliga tullförfarandena.

61. Med hänsyn till den omständigheten att tullavgifterna kan öka den sammanlagda kostnaden för en internationell transport avsevärt, vilket de gjorde i det aktuella fallet,¹⁶ tror jag att tullavgifterna kan sägas ha en avskräckande effekt på konsumenterna och att de sannolikt avskräcker dem från att ingå avtal om internationell transport.

62. Vad som utgör de "huvudsakliga egenskaperna" hos ett avtal enligt artikel 5.1 a i direktivet om konsumenträttigheter för att bestämma vilken information en näringsidkare ska lämna till en konsument före ingåendet av ett avtal beror ofrånkomligen på det specifika sammanhang där överenskommelsen ingår.¹⁷ Med hänsyn till den gränsöverskridande karaktären hos avtal om internationell godsbefordran och den omständigheten att dessa varor vanligtvis omfattas av tullavgifter är det rimligt att dra slutsatsen att dessa tullavgifter utgör en av de huvudsakliga egenskaperna hos dessa typer av avtal.

63. Den omständigheten att CMR-konventionen, som reglerar avtal om internationell godsbefordran, innehåller specifika bestämmelser om skyldigheter i samband med tullförfaranden, ger dessutom ytterligare stöd för argumentet att tullförfaranden är en del av de "huvudsakliga egenskaperna" hos dessa typer av avtal i den mening som avses i artikel 5.1 i direktivet om konsumenträttigheter.

64. Med hänsyn till den specifika karaktären hos avtal om internationell godsbefordran och de mål som eftersträvas med direktivet om konsumenträttigheter anser jag således att artikel 5.1 a i nämnda direktiv ska tolkas så, att en näringsidkare som tillhandahåller en konsument en internationell transporttjänst är skyldig att informera konsumenten om att de varor som ska transporteras *kan* omfattas av tullavgifter.

E. Men hur detaljerad ska informationen vara?

65. Efter det att jag har fastställt att artikel 5.1 i direktivet om konsumenträttigheter ska tolkas så, att den innebär en skyldighet för näringsidkarna att informera konsumenten om eventuella tullförfaranden under en gränsöverskridande godsbefordran är det nu nödvändigt att undersöka omfattningen av denna specifika information och i synnerhet att bedöma om denna skyldighet kräver att en näringsidkare lämnar i) detaljerad information om de specifika handlingar som krävs

¹⁶ I det aktuella fallet fick tullavgifterna till följd att de sammanlagda kostnaderna blev 10 gånger högre än priset på den tjänst som tillhandahölls (sammanlagt 4 340,59 euro jämfört med 450 euro för transporttjänsten).

¹⁷ Se, analogt, och beträffande artikel 6.1 c i direktivet om konsumenträttigheter, dom av den 10 juli 2019, EU Sàrl (C-649/17, EU:C:2019:576, punkt 37).

(artikel 5.1 a) och ii) detaljerad information om de tullsatser och tullbelopp som gäller för transporten för att beräkna det sammanlagda priset på tjänsten som tillhandahålls (artikel 5.1 c), eller huruvida det är tillräckligt att informationen är av mer allmän karaktär.

66. När det gäller omfattningen av näringsidkarens skyldighet att informera har den hänskjutande domstolen i huvudsak ställt frågan huruvida det är tillräckligt att näringsidkaren, när denne fullgör sin skyldighet att informera konsumenten om att tullavgifter kan vara tillämpliga på de varor som transporteras, anger att avsändaren (konsumenten) ska ta ansvar för de handlingar som är nödvändiga för tullförfarandena, eller huruvida näringsidkaren ska lämna detaljerad information (såsom en förteckning) om de specifika handlingar som ska uppvisas för tullmyndigheterna.

67. Jag anser att svaret på frågan i slutändan beror på den specifika tjänst som näringsidkaren erbjuder och, närmare bestämt, på om en tullklareringstjänst ingår i avtalet, där näringsidkaren träffar överenskommelse om att agera för kundens räkning för att genomföra tullförfarandena.

68. Det bör här påpekas att en näringsidkare som tillhandahåller en internationell transporttjänst, i enlighet med sin avtalade skyldighet att lämna all relevant information till konsumenten om de huvudsakliga egenskaperna hos en tjänst, ska lämna information till kunden om huruvida en sådan tullklareringstjänst ingår i avtalet och följaktligen om vem det åligger att ta ansvaret för den dokumentation som krävs för att fullgöra tullformalitetserna, det vill säga näringsidkaren (om en tullklareringstjänst ingår i avtalet) eller konsumenten (om en tullklareringstjänst inte ingår i avtalet).

69. Jag anser att konsumenterna kan fatta ett välgrundat affärsbeslut endast om de får denna information, eftersom informationen gör det möjligt för dem att avgöra om de föredrar att själva sköta tullformalitetserna eller om de väljer att ingå avtal med en näringsidkare som tillhandahåller en sådan tjänst.

1. Omfattningen av informationsskyldigheten för näringsidkare som tillhandahåller en tullklareringstjänst

70. Näringsidkare som tillhandahåller en internationell transporttjänst kan erbjuda en tullklareringstjänst som en del av avtalet, vilket innebär att näringsidkaren anlitas för att agera i egenskap av konsumentens tullombud vid tullmyndigheterna.

71. Ett sådant avtal innebär att näringsidkaren agerar för konsumentens räkning i kontakterna med tullmyndigheterna, utför de handlingar och fullgör de formaliteter som krävs enligt tullagstiftningen och säkerställer att förfarandena genomförs och betalning tas emot, så att varorna kan passera gränsen utan problem.¹⁸

72. Om en tullklareringstjänst ingår i ett avtal om internationell godsbefordran anser jag att näringsidkaren är skyldig att lämna detaljerad information till konsumenten om de specifika handlingar som är nödvändiga för att fullgöra tullformalitetserna. Sådan information utgör ofrånkomligen en del av den tillhandahållna tjänsten och ingår således i näringsidkarens skyldighet att informera före ingåendet av avtalet enligt artikel 5.1 a i direktivet om konsumenträttigheter.

¹⁸ Se, beträffande tullombud, artikel 5.6 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (EUT L 269, 2013, s. 1) (nedan kallad tullkodexen) och artikel 18 i denna.

73. Artikel 5.1 c i samma direktiv ställer avsevärda krav på näringsidkarna när det gäller att informera en potentiell kund om det sammanlagda priset för den tjänst som tillhandahålls. Bestämmelsen innebär inte endast att näringsidkaren, om så är möjligt, ska informera konsumenten om det sammanlagda priset på transporten av varorna inklusive skatter och eventuella ytterligare avgifter, utan den föreskriver dessutom att näringsidkaren, när det inte är möjligt för denne att på förhand göra en sådan beräkning av det sammanlagda priset, ändå ska informera konsumenten om det sätt på vilket det sammanlagda priset ska beräknas.

74. När en näringsidkare, som en del av den internationella transporttjänsten, åtar sig att agera som tullombud för konsumentens räkning ska näringsidkaren inkludera priset på tjänsten enligt avtalet när denne informerar konsumenten om det sammanlagda priset, så att konsumenten kan fatta ett välgrundat affärsbeslut.

75. I samband med avtal om internationell godsbefordran är det emellertid inte alltid möjligt för en näringsidkare att beräkna den sammanlagda kostnaden för tjänsten inklusive tullavgifter med tanke på att den exakta kostnaden för själva tullavgifterna rimligen inte alltid kan beräknas på förhand och sannolikt beror på ett antal olika faktorer.¹⁹

76. Information om tullsatser och tullavgifter som gäller för tull, liksom tillämpningen av dessa olika faktorer, omfattas av uttrycket ”det sätt på vilket priset beräknats”, i den mening som avses i artikel 5.1 c i direktivet om konsumenträttigheter, och utgör som sådan en väsentlig information som den genomsnittliga konsumenten behöver för att fatta ett välgrundat affärsbeslut.²⁰

77. Skyldigheten för en näringsidkare – som tillhandahåller en tullklareringstjänst som en del av ett avtal om internationell godsbefordran – att lämna information om det sammanlagda priset på en tjänst inklusive skatter och andra avgifter i den mening som avses i artikel 5.1 c kan fullgöras genom att näringsidkaren före ingåendet av avtalet informerar konsumenten om att tullavgifter eventuellt ska betalas samt genom att lämna detaljerad information beträffande de tullsatser och tullavgifter som gäller för den specifika transporten, däribland information om de allmänna faktorer som kan påverka den totala kostnaden för dessa avgifter (såsom de transporterade varornas värde eller ursprung) eller andra variabla faktorer som näringsidkaren inte råder över.²¹

78. Mot bakgrund av dessa överväganden måste artikel 5.1 a och c i direktivet om konsumenträttigheter tolkas så, att en näringsidkare som tillhandahåller en konsument en tullklareringstjänst som en del av en internationell transporttjänst är skyldig att informera konsumenten om de tullförfaranden som gäller för internationell befordran. Denna skyldighet innebär att näringsidkaren har att lämna detaljerad information om de specifika handlingar som är nödvändiga för tullformalitetserna samt detaljerad information om de specifika tullsatserna och tullbeloppen, däribland information om de allmänna faktorer som kan påverka det sammanlagda priset på den tjänst som tillhandahålls.

¹⁹ När det gäller tullavgifter ska hänsyn tas till tre allmänna faktorer för beräkningen av de avgifter som ska betalas när varor importeras, nämligen varornas värde, klassificeringen av varorna enligt tulltaxan och varornas ursprung. Se, beträffande allmän information om de faktorer som påverkar avgifterna, kommissionens webbplats för beräkning av tullavgifter på https://taxation-customs.ec.europa.eu/customs/calculation-customs-duties_en.

²⁰ Se, analogt, NEW Niederrhein Energie, punkt 31.

²¹ Se, analogt, NEW Niederrhein Energie, punkterna 38 och 41. Det innebär emellertid inte att informationen om det sätt på vilket priset beräknats ska vara så omfattande att konsumenten, med utgångspunkt i denna information, själv ska kunna beräkna detta pris och på så sätt komma fram till ett slutgiltigt belopp (punkt 39 i domen).

2. Omfattningen av informationsskyldigheten för näringsidkare som inte tillhandahåller en tullklareringstjänst

79. Mot bakgrund av ovanstående kan det vara oproportionerligt att vänta sig att en näringsidkare som inte erbjuder sådana tullklareringstjänster ska lämna lika detaljerad information till en konsument i fråga om tullförfaranden.

80. Jag håller med om att det kan vara oproportionerligt att ålägga dessa näringsidkare en sådan skyldighet, men detta minskar inte näringsidkarnas väsentliga skyldighet att lämna tillräcklig information till konsumenterna om de huvudsakliga egenskaperna hos den tjänst som tillhandahålls, så att konsumenten kan fatta ett välgrundat affärsbeslut.

81. När det gäller omfattningen av denna skyldighet är det viktigt att skapa rätt balans mellan en hög konsumentskyddsnivå och konkurrenskraftiga företag.²² Med detta i åtanke kan en näringsidkares skyldighet att lämna information om tullavgifter å ena sidan inte vara så omfattande att det läggs en oproportionerlig börda på näringsidkaren och dennes resurser, och å andra sidan ska skyldigheten inte tolkas så restriktivt att konsumenten berövas den höga konsumentskyddsnivå som garanteras genom artikel 1 i direktivet om konsumenträttigheter.

82. Mot denna bakgrund delar jag den hänskjutande domstolens uppfattning att det skulle vara oproportionerligt att kräva att en transportör som inte erbjuder någon tullklareringstjänst ska höra sig för om de specifika egenskaperna hos var och en av de varor som ska överlämnas till denne för internationell transport och kräva att näringsidkaren ska informera om de specifika krav på dokumentation som gäller för transporten av varorna i olika länder. Detta gäller särskilt med beaktande av de ekonomiska sammanhang i vilket vissa företag är verksamma, såsom de allra minsta företagen som inte har resurser för att göra sådana efterforskningar.²³

83. Konsumentskyddslagstiftning, såsom direktivet om konsumenträttigheter, grundar sig ändå på tanken att konsumenterna har en jämförelsevis underlägsen ställning i förhållande till näringsidkaren i fråga om såväl förhandlingsförmåga som informationsnivå.²⁴ Näringsidkaren måste således lämna tillräcklig information för att avhjälpa denna obalans och göra det möjligt för konsumenten att fatta ett välgrundat affärsbeslut.

84. Men vilken nivå av information skulle vara tillräcklig för att avhjälpa obalansen?

85. För att besvara denna fråga är det nödvändigt att överväga vilka typer av handlingar som kan krävas när det gäller tullavgifter.

86. Förfarandereglerna för tillämpning av tullar är harmoniserade i hela Europeiska unionen,²⁵ och utöver den obligatoriska tulldeklarationen²⁶ fastställs de allmänna dokumentationskraven för tullförfaranden i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/2447.²⁷ Det rör sig bland annat om styrkande handlingar avseende de transporterade varornas tullvärde²⁸ och

²² Se skäl 4 i direktivet om konsumenträttigheter.

²³ Se, analogt, dom av den 10 juli 2019, Amazon EU (C-649/17, ECLI:EU:C:2019:576, punkt 48).

²⁴ Se, analogt, dom av den 11 april 2024, Air Europa Líneas Aéreas (C-173/23, EU:C:2024:295, punkt 27 och där angiven rättspraxis).

²⁵ Se skäl 28 i tullkodexen.

²⁶ Artikel 158 i tullkodexen.

²⁷ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/2447 av den 24 november 2015 om närmare regler för genomförande av vissa bestämmelser i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (EUT L 343, 2015, s. 558) (nedan kallad förordning 2015/2447).

²⁸ Artikel 145 i förordning 2015/2447.

ursprung²⁹. Även om det står medlemsstaterna fritt att bestämma vilka särskilda former av dokumentation som uppfyller de specifika kraven³⁰ är de grundläggande beviskraven således desamma i hela unionen.

87. Mot bakgrund av ovanstående och med tanke på att näringsidkare som tillhandahåller en internationell transporttjänst torde ha specialiserade kunskaper om de allmänna reglerna för tullförfaranden, inbegripet den dokumentation som behövs för dessa förfaranden, såsom bevis på varornas värde eller ursprung, bör näringsidkaren således rimligen förväntas lämna sådan allmän information till konsumenten om vilka typer av styrkande handlingar som han eller hon kan vara skyldig att tillhandahålla näringsidkaren för genomförandet av tullförfarandena, oavsett om näringsidkaren erbjuder en tullförmedlingstjänst eller inte, så att konsumenten kan fatta ett välgrundat affärsbeslut.

88. Jag anser därför inte att artikel 5.1 a i direktivet om konsumenträttigheter kan tolkas så, att näringsidkare som inte tillhandahåller någon tullklareringstjänst åläggs en skyldighet att i samband med avtal om internationell godsbefordran lämna detaljerad information (såsom en förteckning) beträffande de specifika handlingar som ska uppvisas för tullmyndigheterna vid en viss gräns för var och en av de varor som transporteras. Snarare anser jag att bestämmelsen helt enkelt innebär att näringsidkarna ska informera konsumenterna om de typer av styrkande handlingar som de kommer att behöva visa upp, det vill säga att konsumenten kommer att vara tvungen att visa upp handlingar som styrker de transporterade varornas ursprung eller värde, men utan att näringsidkarna emellertid behöver ange de specifika handlingar som är nödvändiga för detta.

89. Med tanke på den tillhandahållna tjänstens karaktär ska en näringsidkares skyldighet enligt artikel 5.1 c i detta direktiv att informera konsumenten om det sammanlagda priset på den tillhandahållna tjänsten inte tolkas så, att en näringsidkare som tillhandahåller en tjänst avseende internationell godsbefordran – men inte någon tullklareringstjänst – är skyldig att lämna detaljerad information till konsumenten om de specifika tullsatserna och tullbeloppen. Anledningen är att kostnaden för tullavgifter inte rimligen kan anses utgöra en del av ”priset” för en sådan tjänst som endast avser transport av varorna och inte inkluderar en tullklareringstjänst.

90. Jag delar kommissionens uppfattning att den skyldighet att informera som föreskrivs i artikel 5.1 c i direktivet om konsumenträttigheter ska tolkas mot bakgrund av karaktären hos det avtal som ingås mellan näringsidkaren och konsumenten. Om det inte specificeras i avtalet att transportören kommer att tillhandahålla tullklareringstjänster är transportören inte skyldig att lämna detaljerad information till konsumenten om de tullsatser och tullnivåer som är tillämpliga på varorna i fråga.

91. Detta innebär emellertid inte på något sätt att en sådan näringsidkare inte är skyldig att informera konsumenten om att tullavgifter *kan* tillkomma, enligt artikel 5.1 a i direktivet om konsumenträttigheter.

92. När näringsidkarna har lämnat sådan information till konsumenten ska de således, om tull tas ut vid gränsen antingen på grund av karaktären hos de varor som transporteras eller på grund av att konsumenten har tillhandahållit felaktig eller otillräcklig dokumentation, avtala att näringsidkaren ska betala avgifterna för konsumentens räkning och att konsumenten ska ersätta

²⁹ Artikel 116 i förordning 2015/2447.

³⁰ Medlemsstaterna kan till exempel kräva att handlingar ska översättas. Se artikel 116 i förordning 2015/2447.

näringsidkarens kostnader när varorna har levererats. Sådan information om möjliga framtida kostnader kan rimligen betraktas som väsentlig information som konsumenten behöver för att fatta ett välgrundat affärsbeslut.

93. Mot bakgrund av ovanstående anser jag att artikel 5.1 a och c i direktivet om konsumenträttigheter ska tolkas så, att en näringsidkare som tillhandahåller en tjänst avseende internationell godsbefordran –, men inte någon tullklareringstjänst – är skyldig att före ingåendet av avtalet informera konsumenten om att varorna som ska transporteras kan omfattas av tullavgifter och om att konsumenten kommer att bli tvungen att ersätta näringsidkaren för eventuella tullavgifter som denne har betalat. Näringsidkaren kan fullgöra denna skyldighet genom att lämna allmän information till konsumenten beträffande de typer av styrkande handlingar som krävs för tullförfarandena, men näringsidkaren är inte skyldig att lämna detaljerad information vare sig om de specifika handlingar som krävs för att fullgöra tullformalitetserna eller om tullsatserna och tullbeloppen.

94. Om ovanstående slutsatser tillämpas på omständigheterna i det nationella målet förefaller det i det aktuella fallet vara ostridigt att en tullklareringstjänst inte var inkluderad i det avtal som ingicks mellan D.V. och Kigas. Det är också ostridigt att Kigas (näringsidkaren) inte lämnade detaljerad information till D.V (konsumenten) om tullförfarandena och de tillämpliga tullsatserna.

95. Oavsett om Kigas inte lämnade relevant information till D.V. eller ej beträffande eventuella tullförfaranden och således åsidosatte sin skyldighet enligt artikel 5 i direktivet om konsumenträttigheter att informera före ingåendet av avtalet ankommer det på den hänskjutande domstolen att bedöma omfattningen av åsidosättandet och dess konsekvenser för avtalet i fråga.

IV. Förslag till avgörande

96. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen ska besvara de tolkningsfrågor som har hänskjutits av Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Högsta domstolen i Litauen) på följande sätt:

Artikel 5.1 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EG av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (direktivet om konsumenträttigheter) ska tolkas så, att i den del denna bestämmelse ålägger näringsidkaren att informera konsumenten om varornas och tjänsternas huvudsakliga egenskaper, är en näringsidkare som tillhandahåller konsumenten en internationell transporttjänst skyldig att före ingåendet av avtalet informera konsumenten om att de varor som transporteras *kan* omfattas av tullavgifter. Denna skyldighet innebär att näringsidkare ska informera konsumenten om huruvida en tullklareringstjänst erbjuds som en del av avtalet eller ej, och följaktligen om huruvida det är näringsidkaren eller konsumenten som bär ansvaret för den dokumentation som krävs för att fullgöra tullformalitetserna.

I samband med avtal om internationell godsbefordran där en tullklareringstjänst *ingår* ska artikel 5.1 a och c i direktivet om konsumenträttigheter tolkas så, att näringsidkaren är skyldig att lämna detaljerad information till konsumenten om de specifika handlingar som krävs för tullformalitetserna och om de specifika tullsatserna och tullbeloppen, inbegripet information om de allmänna faktorer som kan påverka det sammanlagda priset på den tillhandahållna tjänsten.

I samband med avtal om internationell godsbefordran där en tullklareringstjänst *inte ingår* ska artikel 5.1 a och c i direktivet om konsumenträttigheter tolkas så, att näringsidkaren är skyldig att informera konsumenten om kravet att ersätta näringsidkaren för eventuella kostnader som denne betalar för konsumentens räkning. Näringsidkaren ska lämna allmän information till konsumenten beträffande de typer av styrkande handlingar som krävs för tullförfarandena, men näringsidkaren är inte skyldig att lämna detaljerad information vare sig om de specifika handlingar som krävs för att fullgöra tullformalitetserna eller om tullsatserna och tullbeloppen.